

DE HEERE ZAL SION TROOSTEN

door

DR. F.W. KRUMMACHER

DR. F.W. KRUMMACHER

Friedrich Wilhelm Krummacher werd op 28 januari 1796 geboren te Mörs bij Duisburg in het toenmalige Pruisen.

Zijn vader Friedrich Adolf Krummacher was daar rector van het gymnasium. In 1800 werd hij hoogleraar in de theologie in Duisburg. Zijn theologische werkzaamheid werd gekenmerkt door een afkeer van het rationalisme. In zijn prediking en werk legt hij getuigenis af van een bijbelse vroomheid. Hij is bekend door zijn werk “Parabeln” (1805). Maar meer nog dan door zijn theologische werken is hij door zijn prediking belangrijk geweest voor de Duitse gereformeerde kerken.

Zijn zoon Friedrich Wilhelm studeerde theologie in Halle en Jena. Hij werd in 1819 hulpprediker in de Duits Gereformeerde Gemeente te Frankfort aan de Main, vervolgens in 1823 predikant te Ruhrort, Gemarke bij Barmen (1825), Elberfeld (1834), en in 1847 van de Dreifaltigkeiskirche te Berlijn. Daar werd hij in 1853 ook benoemd tot hofprediker in Potsdam. Hij geeft hoog op van het kerkelijk en geestelijk leven van de gemeente in Elberfeld, waar ook vanaf 1848 Kohlbrügge predikant was van de Niederländisch-Reformierte Gemeinde. Krummacher heeft grote invloed uitgeoefend in de evangelische opwekkingsbeweging en werd één van de vaders van de vroege Duitse Kirchentage.

Hij was een begaafd prediker, van wie vele preken zijn uitgegeven, o.a. drie delen over “Elias der Thisbiter” (1828), die Felix Mendelssohn Bartholdy inspireerden tot het componeren van het oratorium Elias (1847). Daarnaast werden van Krummacher ook preken uitgegeven over Elisa (3 delen, 1840-1845), en het lijden van Christus (“Das Passionsbuch, der leidende Christus”, 1854). Hij kreeg ook bekendheid als dichter van evangelische liederen.

Kortom, een zeer begaafd dienaar in Gods Koninkrijk. Hij stierf in Potsdam op 10 december 1868.

De navolgende preek is genomen uit: “Nieuwe kerkredenen”, uitgegeven bij H. Höveker, Amsterdam 1850, en overgebracht in de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands.

DE HEERE ZAL SION TROOSTEN

door

DR. F.W. KRUMMACHER

“Hoort naar Mij, gij die de gerechtigheid najaagt, gij die de HEERE zoekt! Aanschouwt de rotssteen waaruit gij gehouwen zijt, en de holligheid van de bornput waaruit gij gegraven zijt.

Aanschouwt Abraham, uw vader, en Sara die u geboort heeft; want Ik riep hem toen hij nog alleen was, en Ik zegende hem, en Ik vermenigvuldigde hem.

Want de HEERE zal Sion troosten, Hij zal troosten al haar woeste plaatsen, en Hij zal haar woestijn maken als Eden, en haar wildernis als de hof des HEEREN; vreugde en blijdschap zal daarin gevonden worden, dankzegging en een stem van gezang”.

Jesaja 51 vers 1-3

Zelfs vindt de mus een huis en de zwaluw een nest, zo spreekt de dichter van de bekende 84ste psalm. Het is een liefelijk, vreedzaam beeld, dat hij ons hier voor ogen schildert. De vogeltjes waarover hij het heeft, fladderen niet meer doelloos rond. Ook worden ze niet voortgejaagd in een haastige vlucht. Ze zijn ook niet blootgesteld aan weer en wind, en worden niet opgejaagd door de bloeddorstige roofvogels. Nee, zij hebben hun veilige woning gevonden, bij de altaren van de Heere, aan de buitenkant van de heilige, onschendbare tempel.

Daar zitten zij, tevreden en veilig in hun nestjes, zonder zich zorgen te maken over wat er rondom hen gebeurt.

Er zijn maar weinig mensen onder ons, die hun beeld zien in deze veilig geborgen, en tot rust gekomen vogeltjes. De mensen van deze wereld lijken beslist niet op die diertjes. Zij jagen eindeloos de wereldse dingen na en komen nooit tot hun doel. De goddelozen hebben geen vrede, zegt God. Ook de huichelaars lijken niet op deze vogeltjes, want hun geweten veroordeelt hen, maakt hen onrustig en zij voelen zich steeds opgejaagd.

Die onder de wet zijn, de wet van Mozes, en die de hemel willen verdienen als loon op hun werken, lijken ook niet op die vogeltjes. Want hoe meer zij hun best doen om de wet te vervullen, hoe meer zij zich getergd en onrustig voelen. Zij zouden zich meer herkennen in het beeld van een zwaluw die boven zee vliegt en die plotseling voelt dat zijn vleugel verlamt. Die zwaluw loopt gevaar om in de kolken neer te vallen en weg te zinken in de onmetelijke diepte.

Ja, zelfs onder de bekeerden lijken er slechts weinig op de mus of de zwaluw van de dichter van psalm 84. De meesten moeten erkennen, dat zij de plaats van een diepgaande rust en een blijvende helderheid in de ziel nog niet hebben gevonden. Ze twifelen nog steeds en gaan vaak gebukt onder zorgen. Bij de gedachte aan het einde en bij het zien van het oordeel en de eeuwigheid, kunnen ze niet altijd voorkomen dat ze zich bang voelen. Waaraan is dit te wijten? Over het algemeen is de oorzaak: gebrek aan geloof. Veel christenen zien wel dat hun de liefelijkste rust is bereid in de verdiensten van Christus, maar het ontbreekt hun eraan om daarin te rusten.

Bij anderen is de geringe kennis van de dingen die wij in Christus hebben er de oorzaak van dat zij niet tot de volle vrede kunnen komen. Of zij weten nog niet dat Christus alles is, wat wij nodig hebben.

Of zij zijn nog niet voldoende thuis in de schatkamers van de beloften van God, die niet minder zijn voor de armen van geest, dan voor de sterken in het geloof.

De beloften van God zijn uitgehouwen in de rots van onvergankelijkheid. Zij worden niet uitgebeten of verbleekt door de tand des tijds. Zij verduren duizenden jaren. Zij bezitten een eeuwige jeugd. Met de belofte uit de tekst is dit ook het geval. Als een heldere ster bestraalde zij al duizenden jaren de pelgrims van de Heere in hun vreemdelingschap. Ook nu nog flonkert zij met dezelfde onverdoofde glans en onbewolkte helderheid in onze bange nachten.

Ze werd al meer dan eens, 'ja en amen'. Bij voorbeeld in de uitredding en het terugbrengen van Juda na de Babylonische ballingschap. En in eigenlijke zin in Bethlehem en op Golgotha. Daar werd het fundament van de nieuwtestamentische kerk gelegd. Later op het Pinksterfeest werd hierop de eerste levende muur gebouwd. Hiermee is de belofte niet uitgeput. Ook voor ons is zij nog steeds een schat van troost en licht. Wij troosten ons met deze belofte net zoals men vroeger deed en zien nog uit naar haar slotvervulling. Zeker, hier wordt ons een kostbare toezegging gegeven. Die is extra welkom in de adventstijd, de tijd van voorbereiding op de komst van de Heere in het vlees. Het is onze hartelijke wens uit te zien naar de stad van God, voor zover ze zich ook in ons midden bevindt.

Ook is deze belofte kostbaar, omdat wij wel eens een vertroostende en bemoedigende toespraak kunnen gebruiken. Wij danken de Heere, dat de troost die we in deze tekst vinden, ons zo overvloedig wordt aangeboden. Laten we nu het kostbare Woord van God ter harte nemen. We behandelen:

1. De mensen die God troost.
2. Het vrolijke uitzicht dat hun wordt gegeven.
3. De grond waarop deze vertroosting rust.

1. De mensen die God troost

De Zoon van God spreekt in onze tekst. De stem van de Goede Herder verraadt Hem. Hij spreekt tot Zijn volk met een zachte stem, want Hij wil rokende vlaswieken aanblazen en geknakte rieten oprichten en versterken.

Hoor naar Mij, zo begint Hij. Als we goed opletten, kunnen we merken dat Hij hier al begint met woorden van troost. Hij bedoelt: let nu niet op de storm; geef geen acht op het onweer, dat om u heen woedt. Let ook niet op het geklag van uw kleingelovige hart en op de kwade dingen die men u probeert wijs te maken.

Laat de storm woeden en de zee bruisen en kom eens een stapje dichterbij. Hoor nu eens naar Mij. En opdat niet iedereen zich tot Hem zou wenden, in de mening dat de Heere ook voor hen een goede boodschap had, wijst Hij nader aan wie ze zijn die Hij wil troosten: Gij die de gerechtigheid najaagt; gij, die de Heere zoekt. U alleen bedoel ik. De anderen mogen weer heengaan. Voor u is de fontein van de belofte op slot, onder een zegel gelegd.

Denk niet, gelovige, dat hier sprake is van de gerechtigheid, die boven zetelt op een troon van vuur, die slechts donderslagen en bliksemstralen betekent voor de zondaren. In deze gerechtigheid, in deze grimmige, grijnzende en verterende gloed wagen zich degenen, die zich ervoor schamen om genade te bidden, die menen recht te kunnen eisen. Hun zal recht gedaan worden, maar op een vreselijke manier!

Denk ook niet, gelovige, dat hier de gerechtigheid bedoeld wordt die Mozes van u eist, de man met de twee stenen tafelen, die zei: doe dit en gij zult leven. U kunt duizenden jaren daarnaar streven en u zou toch niet anders dan toorn en vloek verwerven. Het onnozele kind dat in het water de maan zag weerspiegelen, zou eerder de maan pakken met zijn handjes, dan dat u door uw moeite en zorg de gerechtigheid, die het heilige gebod van u eist, zou kunnen bemachtigen.

De gerechtigheid waarvan hier gesproken wordt, ligt als keurig afgewerkte kleding kant-en-klaar in de voorraadkamer van de goddelijke barmhartigheid.

Welke tranen, hoeveel zweet of bloed er ook aan kleven, dit kleed is rood van het bloed, dat op de schedelheuvel vloeide. We zien brandplekken van een vreselijk vuur. Jezus, de Borg, heeft het verworven in de weg van gehoorzaamheid, lijden en dood. Nu schenkt Hij het uit genade aan wie Hij wil. Wie deze gerechtigheid heeft, bezit het voor niets, zonder geld.

De mensen die voor zichzelf van harte begeren met deze gerechtigheid te worden bekleed, worden door de Heere bedoeld als Hij roept: hoor naar Mij!

Hun begeerte wordt met nadruk een *najagen* genoemd, omdat zij die gerechtigheid nog niet bezitten. Zij zijn zich ervan bewust dat die buiten hen ligt en dat hun die van buitenaf toegerekend en toegeëigend moet worden.

Het zoeken naar de gerechtigheid wordt genoemd: *najagen*, vanwege de nood, het gebrek en het gemis waardoor sterk naar deze parel wordt verlangd en gezocht. *Najagen*, ook omdat deze gerechtigheid als het ware op vleugels voor ons zweeft. Soms heel dichtbij en dan weer ver weg. Ja, soms lijkt zij helemaal verdwenen. De ene keer kan men het als het ware met de hand grijpen en later kan men er met het geloof niet bij. Het ene moment kan men juichen: Ik ben zeer vrolijk in de Heere; mijn ziel verblijdt zich in mijn God, want Hij heeft mij bekleed met de klederen des heils. Terwijl men in het volgende uur moet zeggen: Heere, ga niet in het gericht met Uw knecht, want niemand die leeft, zal voor Uw aangezicht rechtvaardig zijn. Ja, meestal is het in het hele leven van een christen steeds weer opnieuw een *jagen* naar deze gerechtigheid.

Aan de kant van God heeft de mens die genade ontvangen heeft, deze gerechtigheid voor altijd, want de Heere neemt niet terug wat Hij eens gegeven heeft. Maar de begenadigde heeft deze genadegave niet altijd in toe-eigening en in de bewustheid van zijn geloof. Als dit het geval is, is het toch geen wonder dat het streven, najagen, zuchten en smeken telkens weer opnieuw begint.

Geen goede werken, maar zuchten zijn de pijlen op deze jacht. Met tranen wordt de weg besproeid. Het gebed is het geweer dat deze jager gebruikt. Ik vergeet wat achter mij is, zegt de apostel, en strek mij uit naar dat wat vóór mij is. En wat is het doel van dit streven? Dat ik in Hem gevonden mag worden, zegt hij, niet hebbende mijn rechtvaardigheid die uit de wet is, maar die uit het geloof in Christus is: de rechtvaardigheid die uit God is door het geloof.

De mensen die getroost zullen worden, worden genoemd: zij die de Heere zoeken. Dat zijn niet alleen de mensen die nog tussen de wegwijzers staan, in twijfel, en die radeloos vragen: Wat is de weg, lieve vrienden? Wat moeten wij doen?

Ook zijn het niet alleen degenen die bewust weten waar Zoar ligt en rechtstreeks naar het kruis vluchten, maar die nog te worstelen hebben met de doornen en distels van twijfel en vrees, en die de verzekering van de genade nog niet ervaren.

O nee, alle christenen zijn nog zoekende, zolang ze als pelgrims in tenten wonen. Hun hele leven is vervuld van de vraag: Meester waar woont U? Ze strekken zich uit naar Christus van Wie ze steeds nog klagen: U bent mij verschenen, maar, van verre. Zij zoeken de Heere uit kracht van hun nieuwe natuur, bewust of zonder bewustheid.

Zij zoeken Hem, zoals de lucht een lege ruimte opvult, en het water de diepte zoekt om zich daarin te storten.

Als zij wandelen door de tempel van het Woord, dan is het Jezus alleen Die ze zoeken. Hoe vaak vinden zij Hem achter uitspraken of geschiedenissen waar duizenden aan voorbijgaan, zonder te vermoeden wat een heerlijkheid erachter schuilt.

Als de geschiedenissen hun voor ogen worden geschilderd, gaan ze onmiddellijk weer op jacht. Wie zoeken zij daarin anders dan hun Heere en Zijn leiding?

Ook daar laat Hij Zich vinden.

Als ze naar de wei in de natuur gaan, dan zien andere mensen prachtige bloemen, schaduwrijke bomen, waterrijke streken, frisse luchten, betoverende kleuren, en nog veel meer! Deze dingen

zien Gods kinderen ook, maar zij denken dieper na en zien achter deze dingen Hem, Die ook door deze beeldtaal met Zijn vrienden spreekt.

Als zij in een gezelschap komen, geven ze oren en ogen goed de kost of er nog door een enkel woord of in een enkele blik de Heiland en het werk van Zijn Geest zich openbaren.

Als zij door de donkere wouden van beproevingen en zorgen moeten wandelen, dan zeggen zij: Heere, waar bent U? Laten wij samen gaan. Al was Hij nog dichter bij hen, dan zal er nog een oneindig verlangen en een rusteloze wens in hen overblijven, om Hem nog dichterbij te ervaren. Zo zoeken de kinderen van God hun Jezus.

2. Het vrolijke uitzicht dat hun wordt gegeven

Wij weten nu wie de mensen zijn die in onze tekst getroost willen worden. Wat is nu het vrolijke uitzicht dat hun gegeven wordt? We horen het in het derde vers en zien tevens waarin Sion nog verontrust is en waarin ze vooral behoefte heeft aan een troostende toespraak. In Sion zijn woeste plaatsen, woestijnen en dorre landen. Hierover draagt Sion rouw, maar de Heere wil Sion troosten. Hij wil al haar woeste plaatsen troosten en Hij wil haar woestijnen maken als Eden, en haar wildernis als de Hof des Heeren. Daar zal vreugde en blijdschap zijn, dankzegging en een stem van gezang.

Dit is de goede tijd waarop we wachten. Dat zijn gouden dagen die we met sterk verlangen tegemoet zien.

Het eerste waarvan gesproken wordt zijn de woeste plaatsen: puinhopen, ingestorte muren en vervallen gebouwen. Deze voorstelling brengt ons in een droevig deel van de Godsstad. Zij herinnert ons aan de afgeweken christenen, die eens tot de levende stenen van de tempel behoorden, die onder de hamerslagen van het goddelijke Woord lagen en al echt voorbereid zijn door de Heilige Geest voor de bouw van het heiligdom.

Zij waren bereid om schuld te belijden; zij bekeerden zich; ze ontvingen genade. Maar wat zien we nu een treurig schouwspel! Nu liggen ze los, verbroken en verstrooid op de akker van de wereld, zoals vroeger; verloren in het stof van het alledaagse leven.

Ze zijn haast onherkenbaar geworden en staan niet meer in verband met het gebouw en de Bouwmeester. Ze zijn begroeid met het mos van wereldsgezindheid en omgeven door de slingerplanten van ongeloof en zonde. Sommigen hebben de gedaante die de grote Werkmeester hun eenmaal had gegeven, geheel verloren. Ze zijn gelijk geworden aan de dode, vormeloze stenen in de natuur. Ze zijn zonder indrukken.

Anderen behielden hun uiterlijke vorm. De christelijke kennis, de godsdienstige taal is hun bijgebleven. Maar de Geest verdween en zij staan niet meer geworteld in de levende grond Christus. Ze zijn van de genade teruggewallen en zijn weer onder de wet. Zij zoeken de rust niet meer in het kruis van Christus, maar weer in hun eigen werk. Zo vertonen ze het beeld van een vervallen tempel, die nog veel trekken van de vroegere pracht vertoont, maar men kan ze niet anders dan met weemoed voorbijgaan.

Wat ontmoeten we veel van zulke tempelzuilen! Helaas ook in ons midden, op de straten van Sion. Maar deze puinhopen moeten we met medelijden en vergevingsgezindheid benaderen. Ook voor hen komt de dag, dat de Heere hen weer zal oprichten, hoewel zij zich nu nog in de tijd van het wachten bevinden. De Heere wil de verwoeste plaatsen troosten en ze dus niet aan hun lot overlaten. Dit houdt in dat ze, als het de tijd des Heeren is, tot schuldertekening en boetvaardigheid gebracht zullen worden. Ze zullen naar Sion terugkeren als degenen, die troost nodig hebben. We verlangen zeer naar de dag van zegen, die al deze afvalligen weer verenigen zal rondom de troon van het Lam. Het zal een dag van blijdschap zijn, wanneer uit deze ontbladerde bomen weer de kracht van een nieuwe lente zal opstijgen, die nieuwe bloesems zal

doen uitbotten! Deze dag zal komen, waarop deze afgedwaalde vogels terugkeren tot hun huis. Deze zwaluwen zullen na langdurige omzwervingen buiten hun vaderland, opnieuw boven Golgotha de krachteloze vleugels ontplooiën en hier neerdalen. Ja, geen enkele verwoeste plaats zal door de Heere worden overgeslagen. De ene na de andere zal worden teruggebracht en ons altijd nieuwe stof geven tot verheerlijking van Zijn genade en waarheid.

De Heere vertroost al haar woeste plaatsen. Deze uitdrukking roept andere betreurenswaardige toestanden op het gebied van het geloof op.

Woeste plaatsen, puinhopen, liggen meestal niet bij elkaar, maar verstrooid. Ze hebben verschillende hoogten en hoeken, zijn oneffen en passen niet in elkaar. Wee, Sion! Ook u lijkt nog vaak op zo'n keten van puinhopen, meer dan op een vastgebouwde stad. Wat missen we vaak de vereniging door het cement van broederlijke liefde, het aan elkaar hangen, er voor elkaar zijn, als één man in één geest.

O, stenen die niet gevoegd zijn, door hoogten van de zucht om gelijk te hebben en door heftige meningsverschillen; door de scherpe kanten van het elkaar oordelen en wantrouwen.

Zo wordt u ver van elkaar gehouden. Zou het hart daar niet over klagen?

Wie durft echter het kwade te profeteren, als de Heere gebiedt: spreek naar het hart van Jeruzalem?

Maar, grijp moed, o mens, die soms als door onweer wordt voortgedreven. Eens vertoont zich een ander toneel: de woeste plaatsen zullen getroost worden. De ver verwijderde stenen zullen weer bij elkaar gebracht worden. De afgebroken stenen zullen weer schitterend ingevoegd worden.

Wat een zalige dag zal dit zijn, als wij, die vaak als kampvechters tegenover elkaar staan en elkaar voor de rechter laten komen, dan elkaar in de armen vallen en ondanks onze twisten, huilen en lachen tegelijk. Wat een dag van blijdschap, waarop we elkaar in het hart zullen zien. Met diepe schaamte moeten we erkennen dat we, zo innerlijk verwant, toch met zo weinig vertrouwen met elkaar omgingen. Wat een liefelijke dag zal het zijn als alle stenen van God tot een prachtige, heilige tempel verenigd zullen zijn, en de Heere God daarin zal wonen. Wij wachten daarop met een onuitsprekelijk verlangen.

Bij de verwoeste plaatsen wordt er in Sion ook nog een woestijn gevonden. Vraagt u, wie er met die woestijn bedoeld wordt? U bent die woestijn, zondaar, van wie de Heiland gezegd heeft: Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn, deze moet Ik ook toebrengen. U die nog niet bekeerd bent, maar toch al het voorwerp van Zijn liefde bent. U die nog verstrikt bent in de dienst van de wereld, en die nog achteruit slaat tegen de prikkel van de waarheid. Maar die op de duur moeilijk zult kunnen blijven tegenstribbelen. Er zijn nog veel van zulke mensen onder ons! Dat zal duidelijk blijken als de Heere de woestijn gaat omvormen tot een Hof van Eden, en Zijn levendmakende adem laat gaan over de dorre doodsbeenderen.

Dan zal blijken dat de verzuchtingen van menig vaderhart om het behoud van zijn verloren zoon, door de Heere niet zijn afgewezen, maar genadig verhoord. Veel moeders hebben niet tevergeefs hun ogen rood gehuild voor de troon der genade, om de redding van hun in de wereld meegesleepte kind. Al die gebeden zijn in de hemel bewaard. Ja, de Heere heeft Zijn werk in deze gemeente en deze stad nog niet voltooid. Er zijn nog veel woeste streken, die op de hemelse Hovenier wachten, Die eraan komt. O, geloof het, ook voor ons geldt nog de profetische belofte: de wildernis zal zich verheugen, en zal bloeien als een roos.

Hoe is het nu bij ons gesteld, vrienden, die het heil van de Heere al gezien hebben? U mag door Gods genade behoren bij de kinderen die Hem geboren zijn als de dauw uit de vroege morgen. Wordt er bij ons niets meer gevonden, dat ruw en onbehouden is? Groeit er op de akker van

ons hart niets meer dan edele vrucht? Zijn alle adders en slangen daaruit verdwenen? De Heere geve dat het zo mag zijn!

Zeker de ploeg is er over gegaan. De grond is ontgonnen. Het zaad van de eeuwigheid is erin gezaaid. Ook is er hier en daar groei en bloei. Maar wat groeit er nog tussen? Hier de zwam van verwaandheid, daar die van hoogmoed. Die zijn moeilijk uit te roeien. Even verderop de doornstruiken van kleingeloof en wantrouwen. Weer ergens anders verheft bij de minste aanleiding de slang van woede en wraak zijn kop. Even verder wemelt het van gewormte van nijd, jaloezie en andere driften. Wees eens eerlijk, mogen harten waarin zulke dingen zijn, lusthoven van de Heere genoemd worden? Ook al is de grote Hovenier al begonnen te graven en af te perken, het lijkt nog meer op een woestijn dan op een tuin.

Maar eens wordt het anders. Ik, zegt de Heere, zal haar woestijn maken als Eden, en haar wildernis als de hof des Heeren. Daar zal vreugde en blijdschap zijn, dankzegging en een stem van gezang.

Wat is het een zalig uitzicht dat ons hart een hof van de Heere zal zijn, beplant met geen andere dan hemelse gewassen, en doorwaaid met de adem van de Almachtige. In die hof worden geen andere stemmen gehoord dan die van de duif van de Heilige Geest en geen ander geluid dan hosanna en halleluja. Daar is geen andere gloed dan die van de liefde van God. O, was het maar vast zo! Maar hoop nu op de Heere, o Sion. Er is een tijd van wachten voor u aangebroken, een veelbelovende voorbereidingstijd. De Heere komt!

3. De grond waarop deze vertroosting rust

De vraag waar het vooral op aankomt is: staat deze hoop wel op een vaste grond? Wel, wij roepen u toe: niets kan vaster staan dan deze verwachting. De Heere noemt Zelf in de tekst de reden waarom Hij u niet meer aan uw lot kan overlaten en waarom Hij het eens begonnen werk moet afmaken. Hij begint de tekst met de woorden: Aanschouwt de rotssteen waaruit gij gehouwen zijt, en de holligheid van de bornput waaruit gij gegraven zijt. We denken bij deze tekst over de rotssteen het eerst aan Abraham. Maar het is ook mogelijk dat we onder de rotssteen de ruwe steenklomp verstaan, waaruit God mij heeft afgehouden. Dat is de blinde en dode wereld, de natuurlijke mens. Hierop mag u uw oog ook richten. Of heeft u uzelf van die steenklomp losgeslagen? Heeft u voor de Heere gekozen of heeft niet juist Hij u gekozen? O, weerbarstige steen, u wilde zich eigenlijk niet laten losslaan, maar u liet u enkel overwinnen omdat u door Hem overwonnen werd. Zou Hij dan laten varen degenen in wie Hij gewerkt heeft? Zou Hij met dat werk van Zijn handen Zijn doel dan niet bereiken?

Een menselijke architect zou zich hiervoor schamen als hij zijn werk halverwege zou stoppen. Hoeveel te meer zal de Heere het werk dat Hij begon, afmaken.

Verder kunnen we ook zeggen dat de Heere Zelf de Rotssteen is, waarvan hier gesproken wordt. Van u wordt gezegd dat u uit Hem bent gehouwen. Voorzover u deel hebt aan de goddelijke natuur bent u uit Zijn zaad geteeld, uit Zijn Geest opnieuw geboren. Hij staat niets van Zijn eigen bloed en gebeente af, geloof dat maar. Nee, Hij houdt het met zorg bij elkaar en zal Zijn gemeente niet prijsgeven. Zalig bent u, als u deze onvergankelijke Rots tot een Vader hebt. In uw afkomst ligt de garantie dat u eeuwig in het huis van de Heere zult blijven.

Let nu op de bornput waaruit u gegraven bent. Een vreselijk graf, waarin u verzonken lag, een drievoudige diepte: de afgrond van de zonde, de gevangenis van satan en de duistere kerker van de goddelijke toorn en van de verdoemenis. In deze nachtelijke afgrond daalde de Engel van Jehova met zwaard en sleutel. De Eniggeborene van de Vader groette u met de groet van vrede

in uw ellende en nam uw schuld, uw banden en uw oordeel op Zich, om het recht te krijgen om u als brandhout uit het vuur te rukken. Nadat Hij door veel strijd deze macht heeft verkregen, verschijnt Hij een tweede keer om de vrijheid die Hij voor u had verworven, tot uw eigendom te maken.

Hij kwam al tot zo menigeen van ons met Zijn Woord en Zijn Geest. Eerst hoorde u een geruis boven uw hoofd, dat u niet kon verklaren. Uw rust was weg. Een vage angst kwam over u, een beklemd gevoel. Eindelijk ging er enig licht dagen. U zag in dat u in een enorme kloof terecht gekomen was, maar u merkte niet dat er iemand aan het graven was om u eruit te krijgen. De Heere zette Zijn werk met u voort. De geestelijke spade stak de aarde boven u weg en het licht van de heldere dag scheen plotseling in uw duisternis. Met innig zielsverlangen riep u tot de Heere om verlost te worden uit die vreselijke kerker waarin u reeds zo lang gevangen was.

In wezen hebt u die met mij verlost bent, dit alles meegemaakt. Zou nu de Vorst van het leven zo'n genadewerk aan u besteed hebben, om u later prijs te geven aan de spot van de hel? Alsof Hij door de hel overwonnen zou zijn en Zijn verlossingswerk niet gelukt was? Alsof Hij een werk was begonnen, zonder de kosten te berekenen?

Nooit! Zo iets mag u van uw liefdevolle Heiland nooit denken. Voor geen prijs ter wereld laat Hij degenen los die Hij eenmaal heeft uitgegraven en tot Zijn buit gemaakt. Omwille van Zijn eigen eer en Zijn liefdehart zal Hij het eens begonnen genadewerk afmaken. Daarom leidt Hij het werk van de verlossing tot de overwinning. Let daarom op de holligheid van de bornput, waaruit u gegraven bent en schep moed en vertrouwen uit het zien van deze overwinning.

We weten nog een andere rotssteen waaruit u gegraven bent, die zo onmetelijk diep is dat geen menselijk oog daarvan de grond kan vinden. Dat is het eeuwige raadsbesluit van de almachtige God voordat de wereld er was. Daarvan staat in de Bijbel: Er geloofden zo velen als er verordineerd waren tot het eeuwige leven. Ook uit deze holligheid van de bornput bent u gegraven. Dat stelt al direct de hoop van uw eeuwige redding, en uw onmisbare volharding op een grondslag die alle aanvallen en bestrijdingen trotseert.

Daarom, zodra u twijfel of bezorgdheid overvalt, moet u zien op de holligheid van de bornput, waaruit u gegraven bent, want dat is een rotssteen Wiens werk volkomen is.

Tenslotte worden in de tekst Abraham en Sara naar voren gebracht. Van hen moeten we leren stil te zijn en geduldig te blijven verwachten. Wie was Abraham, toen hij geroepen werd? Een man zonder aanzien of achting. Als een reiziger zonder vaderland kwam hij aan de grenzen van Kanaän. Wie zou ooit gedacht hebben dat hij zou opklimmen tot een man van betekenis? Op dezelfde manier zijn wij van nature tot op heden, een arm, machteloos en onbetekenend volk: woestijnen, wildernissen en woeste plaatsen, zoals we hebben gehoord. Abraham kreeg de belofte dat hij zou worden tot een volk als de sterren aan de hemel. Menselijkerwijs bestond hierop geen enkele verwachting. Ook geeft de Heere een groot aantal beloften met de liefelijkste inhoud. Ze zijn als bloemenkransen rondom ons bestaan. Het duurde vele jaren voordat de belofte aan Abraham werd vervuld. Doordat Sara ook ouder werd, verzwakte de hoop op nakomelingen dagelijks. Door ongeduld aangespoord, stemde Abraham zelfs in met het inslaan van zelfgekozen wegen. Het gaf hem niets anders dan smart, verdriet, huiselijke ruzie en strijd.

God bevestigde echter toch Zijn Woord, en aan Abraham werd een zoon geboren uit Sara, zoals de Heere had beloofd.

Laten we dat ter harte nemen. Als de woeste plaatsen niet onmiddellijk getroost worden, en als de wildernissen en de woestijnen niet direct veranderen in een hof van de Heere, moeten we geduld leren hebben en tevreden zijn met de genade van onze Heere. Laten we de armen van onze stille hoop uitbreiden naar de beloofde heerlijkheid. Jeruzalem zal toch nog eens heerlijk worden, daar de Heere ons in Zijn Woord toeroept:

Aanschouw Abraham uw vader en Sara die u gebaar heeft. Want Ik riep hem toen hij nog alleen was, en Ik zegende hem en Ik vermenigvuldigde hem.

Of kent u de zekere verwachtingen van Jeruzalem en haar uitzichten voor de tijd en voor de eeuwigheid niet? Bent u nog niet overtuigd geworden dat Jeruzalem nu ook nog een plaats heeft in de voorbereiding van de komst van de Heere en dat zich het liefelijk morgenrood voor haar aan de horizon vertoont?

Welnu, dat de Heere het u dan vandaag nog moge leren.

Nu dan, Gij Geest en gij bruid, verhef de stem en roep elkaar vol verwachting en vreugde toe:
Kom, Heere Jezus, kom!

Hij komt, de Heere, en wie het weet
Die houdt zijn hart voor Hem gereed.
Dat heel zijn weg zij overspreid
Met bloemen van ootmoedigheid;
Dan zal de Koning binnengaan.
En brengt Hij Zelf de blijdschap aan!
Hoe zou er dan op aard nog zijn
Een woeste plaats of een woestijn?

AMEN